

[Undervisningsministeren]

dannelsesrådets redegørelse. Men uanset om det er tilfældet eller ej, kan jeg klart sige, at jeg ikke har aktuelle planer om ændringer.

I den forbindelse vil jeg pege på, at jeg naturligvis har ansvaret for redegørelsens fremkomst, men ikke for dens indhold. Jeg har ønsket et debatgrundlag, og det er et sådant, der netop er udsendt. Debatten i offentligheden er knap nok indledt, og i denne situation kan det vel ikke være urimeligt, at jeg indtager en lyttende position.

Folkeskoleloven er som bekendt karakteriseret ved at være en rammelov, der i høj grad giver de kommunale skolemyndigheder muligheder for at indrette deres skolevæsen efter stedlige ønsker og stedligt behov. Folkeskolens udvikling er præget af, hvorledes og i hvilket omfang de muligheder, som loven giver, udnyttes.

Man kan, som det er sket i redegørelsen om skoletræthed og skoleinteresse, henlede kommunernes opmærksomhed på de muligheder, loven rummer. Men det må helt og holdent være overladt til kommunerne, i hvilket omfang mulighederne skal realiseres. Kun derved bliver folkeskolen i realiteten en kommunal skole, sådan som det er udtrykt i folkeskolelovens § 1. Vi skal ikke forflygtige det ansvar, der påhviler kommunerne, og som folketinget udtrykkeligt har ønsket placeret hos kommunerne.

Som allerede nævnt giver den udsendte redegørelse mig ikke umiddelbart anledning til overvejelser om lovændringer, men såfremt der fra kommunernes side skulle komme markante signaler, der tilkendegiver ønske om en udvidelse af de bestående lovrammer med henblik på, at der kan iværksættes foranstaltninger for skoletrætte elever, som de nugældende rammer er for snævre til at rumme, vil jeg naturligvis være lydhør, og der vil i så tilfælde formentlig blive tale om overvejelser, der går i retning af at give kommunerne øgede handlemuligheder.

Forhandling

Mimi Stilling Jakobsen (CD):

Jeg vil gerne takke ministeren for besvarelsen.

Det er jo ikke, fordi der i denne debat savnes bud på årsagerne til skoletræthed eller disciplinkrise, men stadig er det noget forbløffende, at ministeren og andre med mini-

steren ikke finder grundlag for nogen som helst kursændring, men at ministeren, til trods for at problemerne fortsætter – nogle mener, de vokser, nogle mener måske, de ikke er blevet større, men at de i hvert fald stadig væk er der – alligevel ikke ønsker at fravige den kurs, der er lagt. Ministeren vil ikke foretage ændringer på nuværende tidspunkt i hvert fald.

Udviklingen i folkeskolen er i de forløbne 20 år, som jeg nævnte før, konstant gået i den samme retning uden alt for megen slinger i valsen. Det er væk fra det autoritære, det er væk fra det, der hedder paratviden, det er væk fra konkrete krav og pligter, og mange ønsker at gå videre endnu: at komme væk fra prøver, væk fra eksamener og væk fra karakterer, fagopdeling og alt muligt andet.

Jeg synes bare, man må spørge: hvor er de positive erfaringer henne, som gør, at man er så sikker på, at man skal videre ad den vej? Hvad er det, der gør, at man føler sig så sikker på, at det, der lå i folkeskoleloven, det, der lå i forsøgsarbejdet inden folkeskoleloven, og det, der ligger i forsøgsarbejdet efter folkeskoleloven, er det, der løser problemerne? Man savner disse positive erfaringer. Jeg skal blot nævne et par eksempler blandt de indlæg, der har været i den allerseneste tid om disse emner, via nogle presseklip.

En undersøgelse blandt elever i Helsingørskommune viser følgende – jeg refererer fra bladet Folkeskolen, nr. 7, den 18. februar 1982:

Eleverne svarer – og det må jo være dem, det er interessant at spørge – som svar på, hvorfor denne skoletræthed eksisterer, at strukturen i folkeskolen er alt for splittet; der er ikke mulighed for at føle noget fællesskab, når man kun er sammen nogle få timer om ugen. Eleverne føler, at der stilles for få krav til dem. Eleverne føler, at der ingen konsekvenser er af deres handlinger. De kan undlade at komme til en hel del timer; alligevel kan de gå op til eksamen. De kan også melde sig til valgfag og til eksamen, og så kan de blive væk, og det sker der ikke noget ved. Eleverne mener også, at skoletræthed smitter. Når de ser, at det går alligevel, så er der ingen grund til selv at yde en stor indsats.

Det var en undersøgelse i Helsingørskommune. Og så er det, jeg siger: men hvad svarer man så på det?